

Jiří Weil – Život s hvězdou

Weilův román je příkladem toho, jak nenápadně se autor dokáže čtenáři dostat pod kůži. Hned po několika stranách se o hlavní postavu začnete zajímat a strachovat. Aspoň takto to bylo v mém případě. Bez velkých a dramatických zlomů nám vypráví o Židu Josefu Roubíčkoví, který se **z počátku nejeví jako velký hrdina**. Žije svůj obyčejný život, je bankovním úředníkem a schází se s ženou, jejíž jméno je Růžena. Do klidu zasahuje druhá světová válka a Josef postupně přichází o svůj starý život a je mu vnucován ten nový, který byl pro židy „připraven“. Román nám předkládá absurdnosti té doby, ukazuje utrpení židů. Je třeba říci, že Jiří Weil nám to servíruje jinak. Prostřednictvím Josefa a mnoha dalších postav, ať už je to snad kocour Tomáš, nebo odvážný dělník Josef Materna, „žijeme“ jejich příběh. **Román mi připomínal deník**, Josef popisoval svoje každodenní činnosti a dostával se do situací odhalující bolest a utrpení, které Židé v protektorátní Praze a během celé druhé světové války prožívali. Řekla bych, že právě proto, že to byl příběh o všedním člověku, tolik chytal za srdce. Bála jsem se do poslední chvíle, že Josef na transport nastoupí. **Naštěstí u něj v závěru celého románu došlo k zásadní životní proměně. Přestal se podrobovat a poslouchat nařízení, připustil si, že jeho život je jedinečný a je třeba ho žít**. Rozhodl se přijmout nabídku dělníka Materny – nenastoupit do transportu a skrývat se.

Tento příběh je podle mě poutavý, protože obsahuje autobiografické prvky, sám Weil do transportu nenastoupil a do konce války se skrýval. V románu se objevuje mnoho obrazných pojmenování, koncentrační tábory jsou označovány jako cirkus, pevnostní město zase Terezín.

Josef se během celého příběhu chová dosti uzavřeně. Místo, aby si šel s někým ze svých známých popovídat, neustále mu na mysli přichází jeho milá Růžena a on promlouvá k ní, představuje si ji v různých situacích a vzpomíná. Nejlepším přítelem se mu stane kocour Tomáš, který je ale na konci díla zabit. Josefa to zasáhne, Tomáš byl pro něj členem rodiny, němou tvář, která jej vždy vyslechla.

Musím říct, že dílo pro mě bylo přínosné, napomohlo mi to v tom, že si již dokáži lépe představit život Žida za druhé světové války. Jaké mohly být jeho všední dny, do ních se neustále vkrádal strach z toho, kdy dostane ohlášku, že musí nastoupit do transportu. Můžu říct, že čtení jsem si užila, na druhou stranu vládly ve mně i rozporuplné pocity.

Kniha se mi totiž četla dobře, Josef Roubíček mi přirostl k srdci, ale nemohla jsem se zbavit pocitu strachu o něj a další lidi, jež v knize vystupovali.

Je těžké si v dnešní době představit to bezprávní a bezmoc. Jsem ráda, že mi Jiří Weil prostřednictvím svého románu ukázal, že i když už si člověk myslí, že je vše zatraceno a že nemá cenu pokračovat dál, nakonec vždy stojí za to se vzchopit a bojovat.